

Sygn. akt III CSK 316/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa W.
[...] z siedzibą w C.
przeciwko M. S. N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej i zasądza od pozwanej
na rzecz strony powodowej kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset
zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie o zapłatę oddalił apelację pozwanej od wyroku z dnia 21 czerwca 2013 r. Sądu Okręgowego w K.

Pozwana w skardze kasacyjnej wskazała na potrzebę wykładni art. 6 w związku z art. 82, 84 i 85 k.p.c. oraz występujące, według niej, rozbieżności w orzecnictwie, a także na potrzebę wykładni art. 441 § 3 k.c. Stwierdziła też, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie jest krzywdzące dla pozwanej, a Sąd nie uwzględnił treści łączącej stron umowy i zawartych w niej regulacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżąca wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, to powinna wykazać jakie poważne wątpliwości prawne budzi wykładnia powołanych przepisów.

Pozwana nie wykazała takiej rozbieżności, a powołanie się na istnienie różniących się od siebie orzeczeń Sądu Najwyższego, nie oznacza poważnych rozbieżności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Powołane przez skarżącą orzeczenia wydane zostały w różnych okolicznościach faktycznych, co spowodowało, że nie są identyczne, a zatem rozpoznanie wniesionej skargi nie może spowodować usunięcia „rozbieżności”.

Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Podniesiona przez skarżącą kwestia łączącej stron umowy była już w orzecnictwie Sądu Najwyższego rozważana (por. m.in. orzeczenie z dnia 16 października 1958 r., 3 CR 81/58, OSPiKA 1960, nr 1, poz. 6); rozważania te zachowują aktualność (por. wyrok z dnia 15 października 2010 r., V CSK 78/10, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania orzekając na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.